Noutros tempos non había vila que se prezase que non tivese o seu “parvo”. Era protagonista de relevo na vida social. As limitacións intelectuais, os defectos físicos, as peculiaridades na fala, os singulares xeitos de andar ou os particulares xestos e expresións servían de chanza para as persoas malvadas, que sempre as houbo. Mais eran tamén as súas “ocorrencias”, as súas “saídas”, ou as “respostas” que daban a moitos burladores que resultaban burlados as que pasaban a ocupar, durante anos, un lugar salientábel nos comentarios das xentes ou se convertían en especiais xeitos de razoar dos que os veciños botaban man en situacións de incerteza e dúbida. Mesmo en moitas ocasións a súa “inocencia” permitíalle dicir ou actuar como outros quixeran mais non se atrevían por medo ás presións sociais e aos “que dirán”. Os “parviños”, coma os tolos, eran socialmente ben aceptados, nin se ocultaban nin se recluían.

Ao tempo, cada vila que se quixese dar a valer debía ter o seu persoeiro de relevo. O que triunfaba nalgunha actividade importante e, sobre todo, era recoñecido fóra. O que tiña éxito na carreira eclesiástica, militar ou xurídica, na acumulación de riquezas ou en títulos nobiliarios era motivo de fachenda para os veciños. Máis ou menos o que hoxe acontece co futbolista de ficha multimillonaria ou coa rutilante estrela televisiva.

[illegible]